

“Per a ser científic, millor estudiar filosofia que una carrera molt especialitzada”

LLUÍS MIRALLES VERGE (TORTOSA, 1962)

Enginyer, directiu del Centre Europeu per a la Investigació Nuclear (CERN)

El CERN és el laboratori de física de partícules més important del món. Sona transcendent però la majoria continua sense saber què s'hi fa.

De manera resumida, el CERN pretén fer avançar els límits del coneixement de la humanitat intentant respondre tres grans preguntes: qui som, d'on venim i on anem.

Uns objectius molt ambiciosos.

Per a assolir-los invertim en tecnologia, persones i en la formació dels científics del futur.

Mentre miren de trobar resposta a estes grans preguntes, com justifiquen el seu treball davant dels 22 països que fan possible els 1.000 milions d'euros que costa anualment el CERN?

Sense el CERN avui no existiria el www. Tampoc hi hauria la tecnologia mèdica que permet salvar moltes vides humanes.

Com va sorgir el CERN?

El CERN naix com una reacció a la pèrdua de capacitat científica d'Europa després de la Segona Guerra Mundial. Els millors científics han marxat als Estats Units o a l'URSS. És llavors quan els que hi queden proposen la creació d'un laboratori de física fonamental sota els auspicis de la Unesco. El CERN naix amb la intenció de posar la ciència a l'abast de la humanitat, amb l'única restricció de l'aplicació militar.

De quedar-se sense científics a descobrir la “partícula de Déu”.

La descoberta de la partícula de Déu sorgí d'un re-

nec “redéu de partícula!” d'un dels seus descobridors, el premi Nobel Peter Higgs. Coneixem molt poc del nostre univers. L'accelerador de partícules busca reproduir el Big Bang, allò que va passar fa 13.700 milions d'anys. En definitiva, busquem el Saber en majúscules, el mateix que s'ha preguntat la filosofia des del temps dels grecs. La investigació en partícules està molt a prop de la metafísica. Quan estàs fora de les línies del coneixement, qualsevol idea pot ser plausible.

Això tranquil·litza als científics creients.

En el Big Bang tot l'univers està concentrat en un punt. Si tot està a zero, què fa que es produeixi un desequilibri i expansió? Un creient dirà que el responsable és una noció de Déu. Un no creient s'inclinirà per una fluctuació. Un físic pot ser creient sense més contradiccions que les de la resta de persones.

Com s'arriba a treballar de directiu al CERN?

El meu camí no ha estat el clàssic. En acabar enginyeria a la UPC vaig començar amb la robòtica, vaig participar en la posada en marxa de l'Idiada, vaig treballar a BMW fins que em van cridar de l'Institut de Física d'Altes Energies de la UAB per a treballar amb el CERN. Em vaig fer càrrec de l'enginyeria fins a la posada en marxa del Sincrotró ALBA. I d'aquí a Ginebra, on fa cinc anys vaig guanyar el concurs de cap de Departament d'Infraestructures del CERN.

Quina és la seua responsabilitat allí?

Dirigixo la construcció i manteniment de les in-

fraestructures convencionals del CERN, la seguretat, la mobilitat, els serveis d'acollida, la logística, la gestió dels espais verds... El CERN és una gran ciutat: 600 hectàrees, 70 km de túnels d'acceleradors, 600 mil m² construïts, 700 edificis, un moviment diari de 9.000 persones. Un lloc on tenim el major buit i la temperatura més baixa de l'univers.

El model educatiu està en debat permanent. Vostè treballa amb els millors tècnics i científics del món. Quina és la seua recepta per a aquells que s'hi volen dedicar?

El científic i el tècnic del futur ha de tenir una base àmplia de coneixement. I avui estem fent el camí invers, amb carreres hiperespecialitzades des del primer any d'universitat. Qui vulga ser científic o tecnòleg que faci un grau de Matemàtiques, o de Física, fins i tot de Filosofia.

Malgrat viure a Suïssa, ve a les Terres de l'Ebre sovint. Quin diagnòstic en fa?

Tinc la sensació que el temps s'ha aturat a l'Ebre. Pensàvem que ser cruïlla de camins era una oportunitat, però al final no s'ha sabut quin camí agafar de tots. Hem deixat passar moltes oportunitats. Tenim un potencial increïble. S'hi viu bé. Però potser els nostres fills ja no pensaran el mateix. Cal començar a creure en les capacitats d'estes terres. I assumir riscos, posant en qüestió models de vida, maneres de fer i el confort en si mateix. Com a científic, m'agradaria una vall de l'Ebre com a centre de recerca: una unitat de coneixement a partir de la qual construir teixit productiu.

“Tinc la sensació que el temps s'ha aturat a les Terres de l'Ebre. Cal començar a assumir riscos i posar en qüestió models de vida i maneres de fer si volem ser competitius.”